

Adrià Puntí: «El metge em va receptar un litre diari de cervesa»

El 31 d'agost, Adrià Puntí presenta a Campllong, amb La Rauten Band, el seu nou treball «La clau de girar el taller» · El concert serà a la plaça Catalunya, dins del festival Musicant

Adrià Puntí: «El metge em va receptar un litre diari de cervesa»

Vostè és un tio estrany?

Home, estrany... Jo em considero molt normal, planer. Depèn de què entengui cadascú per raresa.

Fa la impressi de fer sempre el que li dona la gana

Ho intento. Tinc una premissa, i s no fotre m mai amb l altra gent. Fer el que et dona la gana
s una autodefensa.

aix , la llibertat?

A estones la tinc. Si una cosa em considero, s lliure d esperit. La llibertat s sentir-se net, amb
l esperit sa.

Prefereix una cervesa o una can ?

Totes dues coses. La cervesa me la va receptar el metge, les can ons me les he receptat jo.

A quin metge va?

Em va receptar un litre diari de cervesa. De fet em va dir que fos sense alcohol, per tant per tant, millor amb alcohol, no?

Li entren per la seguretat social?

Ja pot comptar, si ens fan pagar fins i tot l'aigua, imagini la cervesa.

La clau de girar el taller . Què hi fabrica, al taller?

Moltes coses. Pinto, faig aquarel·les, música, escric lletres. Hi recreo la poca imaginació que tinc.

Poca?

Hi ha gent que diu que en tinc molta, i jo trobo que me'n falta.

Un tema del nou disc es titula El boig del tel·lón roig . Marca, viure a prop del sanatori?

Els de Salt sempre hem estat envoltats de la llegenda del sanatori, sempre hem tingut contacte amb els interns. Sabem del cert allò que no hi ha més a fora que a dintre. Aquesta cançó parla d'un personatge mític de Girona, que sempre corria amb un tel·lón pel carrer i tothom l'acollonava. I ara hi anem tots.

La fama li rellisca?

En aquest país és fotuda, la popularitat. A mi no em rellisca res, ans el contrari, em preocupen moltes coses, sobretot les més punyents. Però, la fama? Comparats amb l'altre univers som un cigronet. No em

fa perdre la son, la fama.

Què li diu la gent pel carrer?

Hi ha de tot. Hi ha gent molt afable. I a vegades hi ha gent que es riu de mi. En fi, jocs de nens

Com es veu als setanta anys?

Hi estia, visc dia a dia, no tinc tantes pretensions.

Per què cantant, encara?

Això sí, això ho tinc clar. Assí, la jubilació no me la plantejo. Sense crear no podria viure. Ara estic aquí amb vosaltres, i hi estic molt bé i concentrat, però una altra part del cervell ja està pensant en alguna cançó.

Sap greu que altres músics de la seva generació siguin més reconeguts, o almenys més mediàtics?

Miri, si fa 30 anys m'haguessin dit on he arribat, hauria dit «au vingal!». N'hi ha que van a bombo i plateret, i d'altres que anem fent.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2017/08/24/entrevista-adria-punti/863771.html?utm_source=rss